

ԱԶԳԱՅԻՆ

ՊԱՏՐԻԱՐՔ

b; h

ԵՐԵՍՓՈԽԱՆԱԿԱՆ ԺՈՂՈՎ

Մայրաքաղաքին վերջին լուրերը խիստ անհաճոյ գէպքեր կը պատմեն, որք տեղի ունեցէր են ազգային ժողովոյ վերջին նխատին մէջ: Յաւալի և ամօթալի պատահարներ, զորս չեն վարանէր յարուցանելու ազգին դիսուն դարաւոր փորձանքն եղող երեսիսանի մը կուսակիցները: Այդ պարոնները, Ուղերձի մը պատասխանի պատրուակաւ՝ անլուրնախատինքներ կ'ուղղեն իրենց Սրբազնն նախագահին, որոց անմիջական հետեւութիւնը կը լլայ այդ վերջինին հըրաժարումը:

որոյ արժանի յաշնորդ մը դժունը դժուար խնդիր մ'է: ԿընդուՆինք, որ իր առողջական վիճակը չներէր այլ եւս այդ ծանր և փափուկ պաշտօնը շարունակելու, սակայն ոչ ոք պիտի հաւատայ որ այս վերջին հրաժարականը իր վատառողջութեան հետեւանքն է, այլ ամբողջ ազդը և տէրութիւնն ալ այնպէս պիտի համոզուին, որ ժողովը այդ ամօթալի գէպքերու հետեւանքն է, ինչպէս որ ծշմարտութիւնն ալ այդ է և անկարելի է կեղծել, քանի որ ժողովը չարունակութեան միջոցին Ս. նախագահը իր բերանադի հրաժարումը, և ապա ըսել թէ, իւր հրաժարական պատճառն այն օրուան նստին մէջ պատահած միջադէպերը չին, թէ՝ մոռցած է զանոնք և թէ վերջապէս իւր մարմնական տկարութիւնն է ըստն պատճառ իւր հրաժարաման:

Ներսէս Պատրիարքի քաղաքագիտական տաղանդը, որոյ հետ ունի նաեւ իւր ժողովուրդը ի սրտէ սիրելու և ոչաշուալանելու յատկութիւնը, չպիտի թոյլ տար իրեն որ երեք չորս երեսփոխանի կրից գէմ պարառութիւն ցուցընելով՝ այդպիսի յախուռն հրաժարական մը տար: Ինք ամենածանած աւագանու և ամենադժուար պատճառ իւր հետեւնն ու համակրութեանը արժանացաւ, անոր մասնաւոր շընորհները վայելց: Եւ հիմայ, իր հրաժարանին և նախադահութեան տակ գումարուող ժողովը մը մէջ, քանի մը անպատկառ երեսփոխաններու կիրքը կը վհատեցունէ այս հազուագիւտ քաղաքագէտը, կը յուսահատեցունէ այս հզօր միտքը: Ի՞նչ, միթէ չէր կրնար նորին Սրբազնութիւնը այդ ժողովն իսպառ փակել, իսպառ ցրուել նոր ժողովը մը կազմել տալու համար: Միթէ չէր կրնար, հեռուն չերթանք, այդ ժողովը լուծեալ հրաժարակել, և այն-

Երեսփոխանական ժողով կոչ-
ւող այդ մարմինը, որ քսան այս-
քան տարիներէ ի վեր Ղալաթիոյ
Եկեղեցւոյն մէջ շաղակրատութիւն
և ատեն ատեն ալ կռիւներ ը-
նկէ զատ ոչինչ է բրած աղ-
դին օգտակար, այս անդամ իր
գոյնը լու ցուցուց ժողովրդին,
իր ծոցը գտնուող քանի մը բաղ-
դախնդիր անդամներու չնորհիւ:
Եւ ի՞նչ է պատճառ որ Սրբա-
զան նախագահը կը նախատեն
այդ անուանի էֆէնտիները, ո-
րոց ձեռքն յանձնուած է չորս
միկոն ժողովուրդին բաղդը: —
Ազգային ժողովը Ուղերձ մը կը
քուէարկէ Ս. Պատրիարքին, և
այդ ուղերձով կը պահանջէ ան-
կէ ինչ ինչ բաներու գործադր-
քութիւնը: Պատրիարքը կը պահ-
ատախանէ թէ այդ պահանջուած-
ներէն շատեր՝ իր կարողութենէն
կամ ձեռնհասութենէն վեր են:
Ալաճաճեան էֆէնտի կը զայրա-
նայ, Սուրբէնեան էֆէնտի կ'ոքրա-
մբտի և Բարագեւն էֆէնտի կը

նախագահ ու ամենազդուար պա-
րագաներումէջ, գիտցած է շատ
անդամ քաղաքական և պաշտօ-
նական մեծ մարմիններու հետ
վարուիլ, և մինչեւ անգամ, իւր
տաղանդը վեհափառ կայսեր ու-
շագրութիւնը գրաւած է Երկար
ատենէ ի վեր, հաւատափի էր
արդեօք որ այսպիսի աննշան և
ներքին միջադէպի մը համար
այնքան յուզումով՝ ոս կամ նա
անարժան երեսփոխանին կրից
առջեւ պարտութիւն ցուցնէր:

Ներսէս Պատրիարք այն տա-
ղանդաւոր անձն է, որ վերջին
պատերազմէն ի վեր քանի մը
հայ քաղաքակէտներու պատ-
ճառաւ, Տէրութեան և ազգին
մէջ գոյութիւն առնող ցրտու-
թէնը առցուցուց: Ներսէս
Պատրիարք այն քաղաքադէտ
անձն է, որ կայսերական իշխան-
ներ, մեծ եպարքուներ և դես-
պաններ այցելութիւններ տուած
և չնորհաւորութիւններ ուղղած
են իրեն, իւր պաշտօնը՝ ծան-
չագէս ի լուր հասարակութեան

լուսեալ հրատարակութէ, և այս-
քան յաջողութեամբ իկիր ար-
կած արտաքին քաղաքականու-
թեան տաղանդով՝ ներքին քա-
ղաքականութեանն ալ նոր ուղ-
ղութիւն մը տար, զոր ազգը
սիրով պիտի ընդունէր, սիրով
պիտի ընդգրկէր և պիտի աղա-
տէր այն փորձանքներուն ձեռ-
քէն, որոնք զանազան ատեն զա-
նազան անուններով կոչուեցան:
Այդ Ղալաթայի Օհալսը, այդ
Բաբազեան կուռակցութիւնը, որ
տամներկու տարիէ ի վեր իր անձ-
նական շահուց համար չխղճար
ժողովուրդին շահերը ոտնակոխ
ընելու, կարելի չէ՞ր արդեօք իր
վերջին շունչին մէջ խղղել: Չէ՞ր
գիտէր արդեօք նորին Սրբազ-
նութիւնը որ իր ծոցը օձ մը կը
կրէր, Բաբազեան անուն երես-
փոխան մը կրելով:

Կը յիշէ՝ արդեօք նորին Սըր-
բազնութիւնը 1874 ի Յուլիս 5 ի
երեսփոխանական նոտին պատա-
հարները. հարկաւ կը յիշէ և լաւ

Φερθον

ԱՐԴԱԼՈՑՄԻ

ԵՐՈՒԱՆԴ ԵՒ ՍՄԵԼԻԱ

— Զ'ապրեցիք, տիկին, ևս կըյուսայի սրահը գտնել զձեղ:

— Պղտի շուրջ մը ըրինք, պատասխանեց Երուանդ, — և հիմա սրահը պիտի երթանք:

Երկու հօրեղօրորդիները զատուեցան:

Մարդարիտ անոնց ետևէն կընայէլ այն նայուածքով որ շատ բան կըսարունակէր, վերջապէս Արսէնի գառնալով ըստ առողջութեամբն ու ասոր համար հագուստով այնպէս մը կըփայլէր պարահանդէսին մէջ՝ ինչպէս որ գտարունն իր ամեն զարդերով կըժպտի բնութեան՝ ձմեռէն ետև: Իսկ Երուանդ՝ այս առնական դեղեցիութեան տիպարն՝ Ամելիայի հարազատ եղբայրը կը կարծուէր:

Մարդարիտ չէր կարող աչքն անոնց վրայէն վերցունել, և մերթ ընդ մերթ իր դմայլումը կը յայտնէր Ամելիայի մասին:

— Տես, իր անհամեմատ գեղեց կութեան ամենայարմար ճաշակով հոգուեր և թագուէի մը դարձեր է տիկինդ:

— Տիկինս . . . ա՞հ, սիրտս կըտուչրի . . . հառաջեց Արսէն:

— Համբերութիւն, պատասխանեց կաւատուհին, և նորէն դէպի ի սրահը ուղղեցան:

Արդէն հետշանելու լըստա Աթրառուզը կըթարդմանէին . այսինքն լըստ կընուադուէր:

Երուանդ և Ամելիա հազիւ սկսած էին պարելու երբ երկու շողէն ճուշէնելու սրահը մուռն:

— Տես, տես, կը պարեն, ըստ Մարդարիտ իր ընկերին . . . ոչ թէ

Ելի՛ ճաշակ . . . յարեց Մարդարիտ Ամելիայի վրայ իր սքանչացումը չիւ կընալով սքօղել:

Եւ ստուգիւ Ամելիա իր երկնային գեղեցիութեամբն ու ասոր համար հագուստով այնպէս մը կըփայլէր պարահանդէսին մէջ՝ ինչպէս որ գտարունն իր ամեն զարդերով կըժպտի բնութեան՝ ձմեռէն ետև: Իսկ Երուանդ՝ այս առնական դեղեցիութեան տիպարն՝ Ամելիայի հարազատ եղբայրը կը կարծուէր:

Մարդարիտ չէր կըժպտի այն անսպառ աղբիւրին մօտ ուսկէ կը բղիսի Սիք: Ամելիա թեթև օքրէն կըհիւար, Երուանդիր կուրծքի աջ կողմին վրայ զգալով մանկամարդուհին սիրտի տրորին մեղմիւ հարցուց:

— Կուզէք դադրիլ:

— Ո՞չ, շարունակենք, պատասխանեց Ամելիա:

— Յոդնեցա՞ք, կրկնեց երիտասարդն քիչ մը վերջը:

— Ոչ, պարենք, ըստ ընկերուհին, վայրիկեան մը լուսութենէ ետև կրկնեց:

— Տես, սակայն սիրտի կորսնցունես որսը:

— Փիչ մը ևս, ու կ'երթամ:

— Աղէ, քաջալերուէ, համարձակ եղիր, ըստ կաւատուհին և Արսէնի թէկին բռնելով դէպի յառաջ քեց մեղմիւ:

— Արսէն գողովնուն այլ արտկ քայլերով դէպի Ամելիա մօտեցաւ: Նախ զվսի շաբդումով մը Երուանդէն արտօնութիւն խնդրեց, յետոյ առանդ երիտասարդին հաւանութիւնն ըստ անդամակի սիրտի պարէ:

— Ահա . . . գոչեց Ամելիա, և երակունին ալ յանկարծ կանգ ասին: Եթէ երուանդ ընկերուհւոյն ձեռքը թողած լինէր, սա թերևս ինար, այնչափ կըդողար:

— Գնա, շուտ մը մօտեցիր, ժամանակն է, ըստ Մարդարիտ արտօրնօք Արսէնի:

— Չե՞ս տեսներ ի՞նչպէս կըհիւայ, չափէ դուրս յագնած է, յարեց Արսէն գէպի Ամելիա քայլ մը անգամ առնելու չհամարձակելով:

— Հոգ չէ, զնա, խօսք առ և քովը կեցիր սրպէսզի ուրիշ մը չ'մտի:

— Կեցիր քիչ մը, կրկնեց Արսէն, և ձեռքը սիրտին վրայ դրաւ որպէս զի բախումը զառիւ:

— Լա՞ւ, սակայն սիրտի կորսնցունես որսը:

— Փիչ մը ևս, ու կ'երթամ:

— Աղէ, քաջալերուէ, համարձակ եղիր, ըստ կաւատուհին և Արսէնի թէկին բռնելով դէպի յառաջ քեց մեղմիւ:

— Արսէն գողովնուն այլ արտկ քայլերով դէպի Ամելիա մօտեցաւ: Նախ զվսի շաբդումով մը Երուանդէն արտօնութիւն խնդրեց, յետոյ առանդ երիտասարդին հաւանութիւնն ըստ անդամակի սիրտի պարէ:

Այս մարդը Առուբինեանն էր:

Շաբան ընդ հոււոց

